

My grandmother, Panayota, passed away when I was 11 years old.

I can still remember the songs and the riddles she used to say when I was under her care.

As the years were passing by their recollections were growing stronger that I began keeping a record of my grandma's and grandpa's tales.

For the realization of this collection, I had the help of my parents and especially my dad!

His memories from his home village were so vivid that they enriched this project immensely.

The book is an accumulation of folk wisdom and moral rules by which Doxiotes Arcades led their lives and forged their unique identity. It is the medium for their preservation for the generations in the years to come!

Labrini

Η γιαγιά μου η Παναγιώτα “έφυγε” όταν ήμουν επτά ετών. Θυμάμαι τα τραγούδια, τα αινίγματα, τις παροιμίες και τα παραμύθια που μου έλεγε όταν με φρόντιζε. Μεγαλώνοντας θυμόμουν τις διηγήσεις της γιαγιάς και του παππού και άρχισα να τις καταγράφω.

Εκτιμήσαμε ότι το υλικό αυτό πρέπει να διασωθεί και να παραμείνει διότι μετά από χρόνια πολύ λίγοι θα το θυμούνται. Διαλέξαμε τον τίτλο “Οι Δοξιώτες Αρκάδες” επειδή τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν αποτελούν τους κανόνες σύμφωνα με τους οποίους οι Δοξιώτες ζούσαν την καθημερινή τους ζωή, δήλωναν την ταυτότητα και το χαρακτήρα τους. Αποτελούν δηλαδή, αναπόσπαστο στοιχείο της προσωπικότητάς τους, ας πούμε κάτι σαν το εθνικό - ηθικό τους σύστημα το οποίο μεταφερόταν από γενιά σε γενιά. Άρα ο Δοξιώτης, εκτός από τον τόπο γέννησης χαρακτηρίζεται και από το σύστημα αξιών του όπως αυτό παρουσιάζεται μέσω και των παροιμιών.

Αναφέρονται επίσης αρκετές καθημερινές εκφράσεις.

Σ' αυτές φαίνεται το λεξιλόγιο - φρασεολόγιο που χρησιμοποιούσαν για τις ανάλογες περιπτώσεις.

Λαμπρινή

